

LXX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Kystfredning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 26de Marts 1900.)

Udvalgets Flertal (la Cour, Danneffjold-Samsøe, Høst, Neergaard, Steffensen og M. Sørensen) skal med Hensyn til det Forhold, der omhandles i det ovennævnte Forslag, bemærke følgende:

Den Tilladelse til at borttage Sten, Grus, Sand o. desl. fra Forstranden, som fra gammel Tid har været indrømmet alle og enhver, medførte i lange Tider ingen kendelige Ulemper, da Forbruget af saadanne Materialer var forholdsvis ringe, og Virksomheden med at indsamle dem derfor kun udøvedes efter en mindre Maalestok. I Tidens Løb og navnlig i det sidste halve Aarhundrede er imidlertid Forbruget af disse Materialer vokset i en ganske overordentlig Grad, idet de i stedse tiltagende Mængder behøves til Vejens Anlæg og Vedligeholdelse, Betonstøbning, Murarbejde m. v. og da de kun vanskelig og med stor Bekostning kunne skaffes andetsteds fra, er Virksomheden med deres Tilvejebringelse fra Forstranden tiltagen meget stærkt. Følgen deraf er, at Kysternes naturlige Beskyttelse mod Bølgeflaget paa mange Steder kendelig svækkes, og at Ejerne af saadanne Kyststrækninger have maattet se sig om efter Retsmidler mod en Virksomhed, der blev faretruende for deres Ejendomme.

Af saadanne Retsmidler kunde Kystejerne nu vel ifølge den almindelige Lovgivning benytte Fogedforbud mod den, hvis Virksomhed paa Forstranden blev faretruende for deres Ejendomme, og Skadeserstatningsfølgsmål mod den, hvis Virksomhed bevislig havde paaført Ejendommene Skade; men i Virkeligheden viste disse Retsmidler, sig at være til liden eller ingen Nytte for Kystejeren. Medlæggelse af Forbud vanskeliggjordes ved, at Stenflisterne sørgede for at sejle deres Vej, inden man fik oplyst, hvem de vare, og hvor de hørte hjemme, og vilde, hvis man kunde faa dette oplyst, dog være uoverkommelig, naar Forbudet skulde rettes mod hver enkelt. Ligesaa haabløs vilde Anlæggelse af Erstatningsfølgsmål være, selv om det lykkedes at komme efter nogen, hvem det kunde rettes imod; thi det lod sig vanskelig bevise, at Skaden skyldtes netop hans Virksomhed, og selv om det lykkedes at faa Dom, vilde det i Reglen ikke nytte noget, da paagældende som oftest ikke ejede tilstrækkeligt til at erstatte Skaden med.

Fra Kystejerne fremkom der derfor Anmodninger til Regeringen om at skaffe dem fornøden Beskyttelse for deres Ejendomme gennem en ny Lovgivning. Regeringen var fra først af ikke meget villig til at imøde-